

Minden éhségünkre Isten végtelen szeretete a válasz

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Példabeszédek könyve 3. fejezete 5.-től a 12. verseiben a következőképpen:

„Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féld az URat, és kerülöd a rosszat! Gyógyulás lesz ez testednek, és felüdülés csontjaidnak. Tiszteld az URat vagyonodból és egész jövedelmed legjavából, akkor bőségesen megtelnek csüreed, és must árad sajtóidból. Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.” – Urunk, olyan önfejtűek tudunk lenni életünkben. Vezess minket a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! **A böjt előtt három nappal sokan feltehetik maguknak a kérdést: Felkészültem-e? És valóban: felkészültünk-e a saját életünk soron következő nagyobb eseményére?** Egy Erasmus-pályázatra, munkakezdésre, családalapításra? *Tudjuk-e azt egyáltalán, hogy mi lesz a saját életünk következő nagyobb eseménye? Képesek vagyunk-e felkészülni rá?*

Idézzük fel az oltár előtt felolvasott evangéliumi igeszakasz egyik versét: „Ők [az apostolok] azonban *semmit sem értettek* ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és *nem értették meg* a mondottakat.” (Lk 18,34). Könnyű erre legyinteni: „*Ja persze! Az apostolokat az evangéliumi leírások mindig olyan ügyefogyottnak ábrázolják... Majd én!! Én jobb leszek, mint Szent Péter, a hirtelenharagú, a hitehagyó, a lázadó... ÉN majd megértem.*” Nem így van, kedves testvéreim! Mi is pontosan ugyanolyanok vagyunk – mint a *jerikói vak*. **Mi is csak akkor fogunk látni bármit is, ha Jézus megadja nekünk a látás kegyelmét. És Jézus akkor adja ezt meg nekünk, ha kérjük, ha hittel kérjük tőle.** Ahogyan Pál apostol írja a Korinthusiaknak írt szeretethimnusa után: „Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. ... *Mert most tükör által, homályosan látunk*, akkor pedig *színről-színre*: most töredékes az ismeretem, *akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten.*” (1Kor 13,9-10.12)

Akármilyen okosak is lehetünk, bölcsökké – pusztán a saját erőnkéből – nem válhatunk. Ahogyan a Példabeszédek könyve mondja: „Láttál már olyan embert, aki bölcsnek tartja magát? Több reményt fűzhetsz az ostobához, mint hozzá.” (Péld 26,12) Az önbizalom az a nyugodt és magabiztos érzés... – amely az orrabukás előtt tölti el az embert... Nagyon vigyázni kell arra a lelkiállapatra, amely a „*Szép vagyok, okos vagyok, jó vagyok, minden rendben velem...*” érzésével tölt el bennünket. Olyan hamis fény ez, amely védtelenné és vakká tesz bennünket. És akkor óhatatlanul jön az orrabukás... És minél magasabban volt az az orr – annál nagyobbat bukik...

Hogyan lehet ERRE felkészülni? Rettegjünk attól, ha elkezdjük jól érezni magunkat? Sanyargassuk magunkat? Egyáltalán nem!! Pontosán az igeszakaszunk eleje ad választ erre a kérdésre. „**Bízzál az ÚRban teljes szívből ... minden utadon gondolj rá – és ő egyengetni fogja ösvényeidet.**” (Péld 3,5a.6) Vagy ahogyan a kezdő zsoltárban mondtuk, amelynek a bevezető szaváról, a „Légy” latin változatáról (*Esto mihi*) kapta a mai vasárnap a nevét: „Légy erős kösziklám és váram, én Istenem, a te nevedért, vezess és gondozz engem! A te kezembe ajánlom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten! Vigadozom, és örülök kegyelmednek, mert gondod van gyöttrődő lelkemre.”

Mit jelent az konkrétan, hogy „Isten kezébe ajánljuk a lelkünket” és „bízunk benne teljes szívből”? Mély érzelmekkel való Istenre gondolat? Imákat? – Már ez is nagyszerű kezdet, de a „lelkem Isten kezébe ajánlása” – ennél többet jelent! A „lelkem Isten kezébe ajánlása” az arra való felkészültséget és eltökéltséget jelenti, hogy **bárhol, ahol Isten és az én akaratom között ellentét támad, ott Istennek fogok engedni.** (Gondolkodjunk el egy pillanatra, hogy milyen hangsúllyal szoktuk kimondani az Úrtól tanult imádságban a "legyen meg a te akaratom"-at? Daccal? Lemondással? Pátosszal? Vagy sugárzó örömmel?) Lehet ugyanis ellenkezni, húzódozni, de legyünk biztosak abban, hogy az Istennel való kötélhúzásban – nem mi leszünk a nyertesek... Ahogyan az egyik sokat tapasztalt angyalföldi testvérem mondta: „Higgyétek el, hogy *Istennek megvannak az eszközei arra, hogy minket belátásra sarkalljon...*”

Fontos ezt mélyen – a szívünk legmélyén megérteni. **Az Istennek való engedés – nem egy beletörődés.** Nem egy koravén bölcsesség, hogy: „*OK, tudom, hogy nem küzdhetek ellened, így hát – savanyú arccal és rosszkedvvel, de engedek neked, Isten.*” **Isten nem kint van! Isten BENT van, a mi szívünk legmélyén.** Akkor is, ha ezt még nem fedeztük fel. **Nem egy idegen erőnek engedünk akkor, ha Istennek engedünk, hanem a saját legbenső vágyainknak nyitunk teret!** Akkor és csak akkor válik törésmentessé, kisimulttá a mi saját életünk, ha legbenső magja, Isten, és a külső héja – a mi emberi tetteink – között nincsen törés, nincsen feszültség.

A böjt tehát nem egy gasztratechnikai esemény, vagy liturgikus hókuszpókusz, hanem a saját legbenső lényegünk, Isten hívásának való megnyílásra kapott különösen szép esély. Ne szalasszuk el ezt az esélyt az idén! Óriási gazdagodást élhetünk meg általa! Vakból – látóvá lehetünk. Értetlenből – értővé. Töredékesből – teljessé. A mi Urunkban, Jézus Krisztusban.

Most érkezünk el az igeszakaszunk legnehezebb részéhez. Hogy a csudába jön össze a gazdagodás, a látóvá, értővé, teljessé válás – a szegényedéssel, a dorgálással, az életünkben támadó gonddal, bajjal, szenvedéssel és fájdalommal? Mazochista Isten a mi Istenünk, akinek nem elég, hogy megölte a saját fiát, még minket is szenvedésre akar kényszeríteni? Nem, nem így van! **Amikor Isten minket kifoszt, akkor helyet készít bennünk arra, hogy a létező legjobbat, a létező legtöbbet, a Teljességet, Őt saját magát képesek legyünk jobban befogadni.** Annyi minden vicik-vacakkal zsúfoljuk tele az életünket... Telerakjuk a lakásunkat felesleges cuccok arzenáljával, hogy a végén már mozdulni se tudjunk tőlük, és maximum a fejünkre essenek... Telerakjuk az életünket felesleges programok garmadájával, hogy a végén már egyetlen egy nyugodt, csendes, az igazi Teljesség felé utat mutató pillanatunk se maradjon benne. Sokszor – tudat alatt – rettegünk a csendtől. Mert akkor szembesülnünk kellene olyan dolgokkal – amelyeket el akarunk felejteni. Amelyeket ki akarunk törölni. És nem hagyunk esély magunknak arra, hogy rádöbbenjünk: **az, hogy kisebbek leszünk – az, hogy kevesebbek leszünk – az, hogy üresebbek leszünk, nem az addig elzárt rettegésnek, hanem a legteljesebb örömnak nyitja meg az utat.**

Amikor a nyáron volt egy gépkocsibalesetem, úgy éreztem, hogy Isten engem kifosztott. Elvette az addigi életstílusomat és elvette azt a dinamizmust, ami addig engem jellemezett. Csak később döbbsenem rá arra, hogy Isten *mit vett el ténylegesen* az életemből. Elvette a rohanást, elvette az időnek való kiszolgáltatottságot, elvette a kapkodást... és nagy nyugalmat, békességet és örömet adott helyette. Isten saját magát adta nekem azok helyett, amit elvett. Egy ilyen csere, higgyétek el, mindennél többet megér! Ugyanis amit kapunk: az a Minden. Amit meg odaadtunk: az meg a minket betölteni akaró Minden útjában lévő néhány akadály volt. Én odaadtam napi sok óra kapkodást – és kaptam helyettük sokszorta több nyugalmat. Megérte a csere! Nagyon másként értem ma már az igeszakaszunknak ezt a mondatát: „Mert akit szeret az Úr, azt megdorgálja” (Péld 3,12a).

Visszaemlékezve a balesetemre még egy fontos általános tanulságot el tudok mondani nektek. Messze nem új ez, hiszen már sokan (mások mellett Szent Ignác, vagy néhány hete Ferenc pápa) beszéltek már erről. **Egy eseményben, amely velünk történik, messze nem az a legfontosabb, hogy mit érzünk akkor, amikor az esemény éppen történik velünk. Sőt! A pillanatnyi érzéseink a legtöbb esetben igencsak félrevezetőek lesznek. Az életünk eseményeiben az az igazán fontos, hogy jóval később hogyan gondolunk vissza rájuk.** Nagyobb élettapasztalattal ugyanis igen hamar rájön az ember arra, hogy nagyon sok olyan esemény volt az életében, amely – amikor éppen átélte őket – mind-mind *nagyon élvezetes* volt. Aztán később rádöbben az ember arra, hogy – ezek voltak az életének a *legnagyobb baklövésai*... És sokszor van fordítva is. Ami éppen most nagyon keserves, az – visszatekintve, amikor már mindazt látni fogod, amely belőle mind-mind következett – áldásként fog látszani neked. **Az ilyen visszatekintés egy szelet az Isten időt nem ismerő látásából, a színről-színre látásból, amely immár nem töredékes.** Ma már így látom én ezt a nyári balesetemet. Sokkal pocsékabb lelkész lett volna belőlem, ha éppen a szolgálatom megkezdése előtt egy ilyen idézőjelben „szerencsétlenség” nem történik velem. Ma már nagy öröm a számomra, hogy történt.

Az igehirdetés végén gondolkodjunk el az igeszakaszunk záró mondatán, immár a maga teljességében idézve ezt a mondatot: „Mert akit szeret az Úr, azt megdorgálja, *de mint apa a fiát, akit kedvel.*” (Péld 3,12). **A mi Urunk Jézus Krisztus, és teremő Atyánk, az Isten – végtelen szeretettel fordul feléd, feléd – és felém is.** Ezért mondja, ezért mondhatja Jób, aki maga is megtapasztalta mindezt, hogy „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenytését ne vesd meg! Mert ő megsebez, *de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.*” (Jób 5,17-18). A kertész a szőlőt tisztítja meg, és nem a bogáncsot! **Isten a saját szőlőjében minket tart a legnagyobb értéknek. Ezért minket metsz meg – néha. Akkor: amikor éppen kell. És utána meggyógyít. Mert Isten teremő és gyógyító Isten. Az Élet Istene.**

Isten végtelen szeretetét a szívünk legmélyén teljességgel ismerjük és átéljük. Csak nem látunk rá – pontosan úgy, mint a jerikói vak. Az életünk tele van éhséggel. Ezt a mi hatalmas éhségünket nem tudja *semmi sem* csillapítani, csak *Isten végtelen szeretete egyedül.* Ezért, ha bármi mást kezdünk el falni, soha nem lakunk jól – csak az üresség nő bennünk. Ezért pedig még többet falunk... Minden függőség ebből fakad... **Minden éhségünkre Isten végtelen szeretete a válasz. Az a szeretet, amelynek soha nem lesz vége.**

Csináljatok helyet magatokban Isten szeretetének! Erre a végtelen szeretetre való megnyílást, és ennek a végtelen szeretetnek a megtapasztalását kívánom nektek most a bjtben – és utána, mindörökké! Ámen.